

Ngày Nay Thanh Phước

Kính gửi quý thầy cô và các bạn,

Người Mỹ có một câu “ranh ngôn” *Men are like parking spaces, the good ones are taken, the rest are either handicapped, or extremely small.*

Câu này có thể được diễn dịch theo 2 nghĩa: Nghĩa thực là *Đàn ông giống như bãi đậu xe, những chỗ tốt thì bị chiếm hết, những chỗ còn lại thì hoặc dành cho người khuyết tật, hoặc là quá nhỏ.*

Vì tác giả của câu này không viết *the rest are either FOR THE handicapped*, nên có thể hiểu theo nghĩa bóng là: *Đàn ông giống như nô lệ, những tên khỏe mạnh thì đã có người mua, những tên còn lại thì hoặc là “bất lực” hoặc là “quá bé” (như trái ớt? ☺!).*

Đọc câu này làm tôi liên tưởng đến thời còn học tại trường Nguyễn Huệ ở Tuy Hòa, những cậu nam sinh thường than rằng: *Mấy cô nữ sinh Phú Yên giống như một vườn hoa, những bông hoa đẹp thì được thầy giáo và sĩ quan hái hết, những đoá còn lại thì hoặc là bị tàn úa hoặc là quá gai góc.*

Những chàng học sinh như tôi, anh Kỳ, anh Lực và anh Phổ chỉ là những con gà rừng nhìn những con phượng hoàng đậu trên cành cây cao; như Phạm Thiên Thư lẻo đẻo theo sau Hoàng Thị Ngọc, đâu dám nghĩ đến chuyện thăng Cuội vớ được Hằng Nga!

Áy thế mà một trong những người bạn của chúng ta đã may mắn lạc vào động thiên thai để được sống chung với một tiên nữ!

Điểm đặc biệt là anh chàng này không “đẹp giai” như tôi, không học giỏi như anh Tịnh, không giàu có như anh Kỳ, không cao lớn như anh Phổ và không khỏe mạnh như anh Lực, nhưng đã chinh phục được một cô nữ sinh vừa đẹp, vừa hát hay.

Không giống như hai chàng Lưu, Nguyễn nhớ nhà, bỏ động thiên để trở về với bố mẹ, anh chàng nam sinh họ Đặng này, chỉ mới có 17 tuổi, dù gian nan khổ cực, vẫn quyết định ở lại xây tổ ấm với tiên nữ 14 tuổi, dưới một mái lều tranh ở chân Núi Nhạn (theo lời anh Đặng Đình Khuê) rồi di cư sang Mỹ; và ngày nay, vào mỗi cuối tuần, người ta thường gặp cặp uyên ương này xuất hiện trên các vũ trường ở San Jose, qua đó chàng và nàng, dù trên dưới lục tuần, vẫn quay cuồng theo điệu Twist của bản

nhạc “60 Năm Cuộc Đời” mà nàng sửa lại là lời ca là “*Anh ơi có có bao nhiêu, 90 năm cuộc đời, khi xa anh rồi, em biết thương yêu ai? ☺!*”

Không giống như memoirs của các danh nhân thế giới thường phô trương những khả năng siêu việt của mình; qua đoạn hồi ký trích ngang, với lối hành văn mộc mạc và dễ thương, anh chàng họ Đặng này thú nhận cả những nhược điểm của mình như xí trai, học dở, cộp dề, thi rớt..., nhưng nhờ kiên quyết trồng cây si nên cuối cùng đã có thể vịn cành leo lên được nguyệt cung để hái trái tim Hằng Nga; chứ nếu không thì đã bị một chàng Không Quân nào đó lái máy bay đến cuỗm mất rồi!

Đọc những lời trần tình của chàng trai họ Đặng khiến tôi nhớ lại những kỷ niệm tươi đẹp của ngày xưa thân ái ấy, tôi sẽ giữ nó như một đoạn lịch sử của mái trường Nguyễn Huệ mến yêu.

Ước mong các bạn cũng sẽ có những đoạn dật sử kể lại cho nhau nghe; nếu có hình ảnh xưa thì hãy chia sẻ với nhau để chúng ta có thể nhìn lại những khuôn mặt cố nhân. Đa số những bức hình trong đoạn hồi ký này là do anh Ngô Tấn Phổ cung cấp, thank you.

Lẽ ra đoạn hồi ký này sẽ được đăng trong đặc san của Liên Trường, nhưng không biết khi nào tờ đặc san này mới hình thành, nên tôi xin mạn phép tác giả giới thiệu nó đến quý thầy cô và các bạn.

Nếu có tác phẩm *Ngày Xưa Hoàng Thị*, thì tại sao chúng ta lại không có những chuyện tình lãng

mạn như *Ngày Nay Thanh Phước*; hy vọng nhạc sĩ Phạm Duy sẽ cảm động, sáng tác một bản nhạc để lưu giữ lại cuộc tình bất diệt của đôi tình nhân này.

Tôi tin rằng đây là một trong những mối tình đầu tiên, gắn bó lâu dài nhất giữa một “con cá rô cây” Bắc Kỳ được gói trong một chiếc bánh trắng ướt Xứ Nẫu, very yummy!

Chúc quý thầy cô và các bạn một cuối tuần vui vẻ.

Phạm Đức Hiền
San Jose 9/5/07

